డిప్లొమేట్

సీతాపతి నోట్లోని పైపు సెగలు కక్కుతోంది.

ఎయిర్ కండిషన్డ్ రూమ్-గదంతా పరిచిన ఖరీదైన మెత్తని తివాసీ, ఖరీదైన ఫర్నిచర్ - అది అతడి ఆఫీసు గది.

అతడు వేసుకున్న ప్యాంటు చొక్కా, కోటు చివరికి ధరించిన నెక్ టై దానికున్న పిన్నుగూడా ఫారన్‌దే.

సీతాపతికి డబ్బు మీద, ధనిక వ్యవస్థ మీద అంతులేని నమ్మకం, మోజు. ధనార్జనకై మనిషి ఎంతకు దిగజారినా తప్పులేదన్నది అతడు నమ్మిన సిద్ధాంతం అసలు ఫాలసీస్, ప్రిన్సిపుల్స్ అన్నవి కేవలం బూటక మని, అవి మనిషి తన అసమర్థతని కప్పిపుచ్చుకోటానికి వుపయోగించే సాధనాలని అతడి విశ్వాసం. మనిషి ఎంతటి చైతన్యవంతుడో, అతడి లోని ఆలోచనలూ, భావాలూ అంతటి చంచలమైనవి. అవి క్షణక్షణానికి మారి పోతూ వుంటాయి. ఎప్పుడో అన్న మాటకోసం, ఎవరికో చేసిన వాగ్దానం కోసం, నిలబడి, పోరాడి, అందుకోసం జీవితాన్ని నాశనం చేసుకోవటంలో అర్థం లేదు - జస్ట్ నాన్సెన్స్ - అలాంటివారు ఫూల్స్.

ఆ రోజు అతడి పుట్టినరోజు. అందుకే తన ముప్పైఅయిదు సంవత్సరాల సాధించిన ప్రగతిని సింహావలోకనం చేసుకుంటున్నాడు.

అయిదు సంవత్సరాల క్రితం వరకు తను చాలా దారుణమైన జీవితాన్ని గడిపాడు. కొద్దిపాటి సంపాదన తలకు మించిన బాధ్యతలు, దారిద్రపు చీకటిలో కొట్టుకులాడిపోయాడు. ఆకలి రుచిచూశాడు. నిరాశ, నిస్పృహలతో స్నేహం చేశాడు. ఆలోచించుకుంటే తనకే చాలా ఆశ్చర్యం అనిపిస్తుంది.

ఇదే కంపెనీకో తను స్టెనోగా పన్చేసేవాడు. ఆ కంపెనీకే తాను యజమాని నౌతానని ఎప్పుడూ అనుకోలేదు. కారణం జస్ట్ సింపుల్-వచ్చిన అవకాశాన్ని సద్వినియోగం చేసుకున్నాడు. ఆ కంపెనీ యజమాని విశ్వనాథం గారికి తాను పర్సనల్ స్టెనోగా ప్రవేశించటంతో తన జీవితంలో నూతనాధ్యాయం ప్రారంభమైంది. ఆయనతోపాటు తనూ తరచు వాళ్ళింటి కెళ్ళటంతో ఆయన కున్న ప్రాబ్లమ్ అర్థం అయింది.

ఆయనకో కూతురు- పేరు అరుణ-నిగనిగలాడే నల్లనిరంగు, మొహం మీద స్ఫోటకం మచ్చలు, ఎడం కంట్లో అందమైన పువ్వు - శ్రీమంతురాలు గనుక ఎటూ కదలలేని శరీరం, ఆమెకి వివాహం కావటంలేదు

దరిద్రపు బ్రతుకు, ఎదుగూ బొదుగూ లేని జీతం, జీవితంతో విసిగిపోయిన నాకు డబ్బు కావాలి, హోదా కావాలి, అధికారం కావాలి.

విశ్వనాథం గార్కి పుత్రికాభారంతోపాటు, కంపెనీ వ్యవహారాలు చూసుకునే అల్లుడు కావాలి. నాక్కావల్సినవన్నీ ఆయన వద్ద వున్నాయి. ఆయనక్కావల్సింది తను అల్లుడు కావటం. ఓ అమావాస్యనాడు ఇద్దరం చేతులు కల్పుకున్నాం, దట్సాల్. అంతమాత్రం చేత కల్యాణి అన్నట్లుగా తను నీతి, జాతి లేనివాడినా? జీవితపు విలువలు తెలియని వాడినా? డబ్బు మనిషినా? నో! నే నొప్పుకోను. నిజమే! తను కల్యాణిని ప్రేమించాడు. ఆ మాటకొస్తే మనసారా ప్రేమించాడు. పెళ్ళిచేసుకుంటానని ప్రమాణంచేశాడు. వయసు పెట్టిన తొందరలో, వేడిలో ఒకరోజు తొందరపడ్డ మాట కూడా వాస్తవమే! అంతమాత్రం చేత తను కలిసొచ్చే అదృష్టాన్ని కాలదన్ని ఆ స్కూలు టీచరు కూతురు కల్యాణిని పెళ్ళి చేసుకొని అసలే నరకప్రాయమైన జీవితాన్ని ఇంకా చీకటి చేసుకోవాలా? నతింగ్ డూయింగ్.

అంతే! తన వివాహం అరుణతో జరిగిపోయింది. విశ్వనాథం ఆస్తి, హోదా, కంపెనీ అన్నీ తన హస్తగతం అయినాయి. అక్కడితో తన జీవిత

స్వరూపమే మారిపోయింది. ఇపుడు తను సంఘంలో ఎంతో పరపతిగల వ్యక్తి. ధనికవర్గపు రంగుల ప్రపంచంలో తనూ ఓ మణిదీపం. తాను ఫోను చేస్తే చాలు ఎంతటి పనైనా అయిపోవాల్సిందే! ఇపుడు తను ఎన్నో వందల మందికి యజమాని విచిత్రం ఏమిటంటే, చివరికి కల్యాణి భర్త కూడా తన చేతిక్రింద పనిచేస్తున్నాడు.

ప్రక్కనున్న కాలింగ్ బెల్ నొక్కగానే, ఫుల్ యూనిఫారమ్‌లో వున్న నౌకరొచ్చి ఎయిర్ ఇండియావారి బొమ్మలాగా వినయంగా, భయంగా నిలబడ్డాడు.

"టీ తీసుకురా" హుకుం జారీచేశాడు హుందాగా.

వీళ్ళందరికీ తనంటే హడల్.

కల్యాణి భర్త రాజుకి ఉద్యోగం యివ్వటానికిముందు అతడెవరో తనకి తెలీదు. తర్వాత తెల్సింది. అతడు కల్యాణి, తన మాజీ ప్రియురాలి భర్తని. ఓ రోజు తమ మ్యారేజీ డే నాడు చిన్నపార్టీ ఏర్పాటుచేసి, తనని, అరుణని ఆహ్వానించినప్పుడుగాని తెలియలేదు అతడు కల్యాణి భర్తని.

అపుడు కల్యాణి తనవంక చూసిన చూపులు ఇంకా మర్చిపోలేదు. అరుణ వంక, తనవంక మార్చిమార్చి చూడటం, ఆ చూపుల్లో నిర్లక్ష్యం, అసహ్యం స్పష్టంగా కనిపించాయి.

ఒకసారి ఆమె అన్నమాటలు "నీకు జీవితపు విలువలు తెలీవు. నువ్వు జీవితంలో ముందుకు పోవటంలేదు, క్రిందకి దిగజారిపోతున్నావ్" ఇంకా భద్రంగా కళ్ళలోనే దాచుకున్నట్లుగా వున్నాయి ఆమె చూపులు.

రాజుకి ఇవన్నీ తెలీవులాగావుంది. అతడు మామూలుగానే వున్నాడు.

కల్యాణికి ఇంకా డబ్బంటే ఏమిటో తెలీదు. పిచ్చిది, దానితో చెయ్యలేనివి, కొనలేనివి ఏమీ లేవని ఆమెకి తెలీదు. అది ఆమెకి ఋజువుచేసి చూపాలి.

ఈలోగా నౌకరు "టీ" తీసుకొచ్చాడు. టీ త్రాగుతుండగా ఫోను గణగణ మ్రోగింది.

అవతల భార్య అరుణ మాట్లాడుతోంది.

"ఏమిటండీ ఇవ్వాళ మీ పుట్టినరోజు కదా! కనీసం సినిమాకన్నా తీసికెళ్ళరా? ఎప్పుడు పని,పని! తీరుబడిగా ఇంట్లో వుండరు. మనిద్దరం కల్సి బయటికివెళ్ళి ఎన్నాళ్ళయింది? కనీసం ఈ రోజన్నా సరదాగా వుందాం, త్వరగా రండి" అంటోంది బ్రతిమాలుతున్న ధోరణిలో.

సీతాపతి కళ్లు మూసుకున్నాడు. భార్య సింగారించుకుని అవతల ఫోన్‌వద్ద ఎలా వుంటుందో వూహించుకుని త్రాగుతున్న "టీ"ని క్రింద పెట్టేశాడు. కడుపులో త్రిప్పినట్లుగా అయింది.

కల్యాణి చూసిన చూపులు, అన్నమాటలు మళ్ళీ జ్ఞాపకం వచ్చాయి.

"సారీ డియర్! ఇవ్వాళ అర్జంటు మీటింగుంది. బొంబాయి నుంచి పార్టనర్స్ వచ్చారు. రాత్రి ఒంటిగంటదాకా రాలేను. అయినా నాకుమాత్రం నీతో బయటికి వెళ్ళాలని, సరదాగా గడపాలని వుండదా? అసలామాటకొస్తే ప్రతిక్షణం నిన్ను చూస్తూ కూర్చోవాలనిపిస్తుంది. కాని ఎలా మీ నాన్న అప్పగించిన ఈ బాధ్యతలన్నీ ఎవరు చూస్తారు? ఈ ఒక్కసారికి సినిమాకి ఒంటరిగా వెళ్ళు. డ్రైవరుని తీసుకొని కారులో వెళ్లు. నేను సాధ్యమైనంత త్వరగా పని ముగించుకుని వస్తా. ఓ.కే" గడగడా కంఠతాపట్టిన పాఠాన్ని అప్పజెప్పిన విద్యార్థిలాగా మాట్లాడేసి, మరోమాటకు వ్యవధివ్వకుండా ఫోను పెట్టేశాడు.

తనని పెళ్ళిచేసుకున్నది అందచందాలు, మనసుచూసి అనుకుంటోంది పూర్ క్రీచర్! జస్టుఫర్ మనీ!

ఆలోచిస్తూనే ఇంకో నెంబరు డయల్‌చేసి, మళ్ళీ కుర్చీలో సర్దుకు కూర్చుని మాట్లాడటం మొదలెట్టాడు "హల్లో లిల్లీ హౌ ఆర్ యూ? రాత్రి

బాగా నిద్రపట్టిందా? బై బై, నేను గంటలో బయలుదేరి వస్తున్నా, రెడీగా వుండు. రేసెస్‌కెళ్ళి, అక్కడినుంచి పార్టీకెళ్ళి, తర్వాత...

"రాత్రి ఒంటిగంటదాకా కార్యక్రమాన్ని వల్లించి ఫోన్ పెట్టేశాడు.

లిల్లీ చాలా తెలివిగలది. తనచూపు ఆమెమీద పడగానే తనకి లొంగి పోయింది. ఆమెకెంతో ముట్టజెప్పాడు. చెబుతున్నాడు. అదే తనకి ఆస్తి. హోదా లేకపోతే లిల్లీ తనకి లొంగేదా? ఆమెను లొంగదీసుకోటం అంత సులభమయ్యేదా? కాదు. కానేకాదు. అంతటి లిల్లేయే లొంగినపుడు ఆఫ్టరాల్ కల్యాణి ఏపాటి? అందులో తన చేతిక్రింద పనిచేస్తున్న గుమాస్తా భార్య!

ఈలోగా రాజు తలుపు త్రోసుకుని మెల్లిగా లోనికొచ్చి దూరంగా బిడియంగా నిలబడ్డాడు.

అతడేదో పనిమీదొచ్చాడని అతని పుమాల్నిబట్టె చెప్పొచ్చు.

"హలో రాజా కమాన్, కూర్చోండి; ఏమిటి ఇలావచ్చారు?" లేవ బోయిన సీతాపతి మళ్ళీ సర్దుకు కూర్చుంటూ అన్నాడు.

"మీతో చిన్నపనుండి వచ్చానండి" నిలబడే నీళ్లు నములుతూ అన్నాడు.

"చెప్పండి" టైము చూసుకుంటూ అన్నాడు.

"నాకు మూడొందలు అడ్వాన్సు కావాలండీ. నెలకింతని తీర్చుకుంటాను" అతనికేదో పెద్ద అవసరం వచ్చిందని అతడి కంఠంలోని ప్రాధేయత, చూపుల్లోని నిస్సహాయత చెబుతున్నాయి.

అతడి పరిస్థితి చూస్తే సీతాపతికి ఎంతో సంతోషంగా వుంది.

మళ్ళీ ఆలోచనల్లో కల్యాణి!

"అలాగే, మేనేజర్‌తో చెప్పి తీసుకోండి" అన్నాడు పోజుగా.

"ఈ రోజు మేనేజర్ గారు రాలేదండి" గుర్తుచేస్తునట్లుగా అన్నాడు రాజు.

"అయామ్ సారీ! ఈ రోజే కావాలా? అంత అవసరమా?" గుచ్చిగుచ్చి గొప్పగా ప్రశ్నించాడు.

"అవునండి చాలా అవుసరం" సిగ్గుపడుతూ అన్నాడు.

అలకిస్తున్న సీతాపతి బుర్రలో ఒక మెరుపులాంటి ఆలోచనొచ్చింది. తను ఎన్నాళ్ళగానో ఎదురు చూస్తున్న తరుణం, ఎప్పటికైనా ఇటువంటి పరిస్థితి వస్తుందని తనకి తెల్సు. ఆ ఘడియ రానేవచ్చింది. దాన్ని సద్వినియోగం చేసుకోవాలి.

"ఆల్‌రైట్, రాజు నేనిప్పుడు పని మీద బయటికెడుతున్నా. ఈ రోజు మళ్ళీరాను అయినా నువు చాలా అర్జెంటు అన్నావు గనక, నేను బ్యాంకులోంచి డ్రా చేసి, నీ కభ్యంతరం లేకపోతే మీ ఇంట్లో ఇచ్చేసి నా పనిమీద వెడతాను, ఓ. కే" అంటూ లేచి నిలబడ్డాడు.

సీతాపతి ఖరీదైన బుర్రలోవున్న నీచమైన ఆలోచన అర్థంకాక "థాంక్సు సారీ ఫర్ ట్రబుల్" అన్నాడు వినయంగా.

"నోనో ఇట్సాల్ రైట్" అంటూ వడివడిగా బయటవున్న కారువైపు వెళ్ళాడు.

రాజు అలాగే నిలబడి చూస్తుండిపోయాడు.

కారుని డ్రైవ్ చేస్తున్న సీతాపతి తనలోతానే గర్వంగా నవ్వుకున్నాడు. కల్యాణి భర్త చేత ఇలా అడిగించిందా? తను ఒంటరిగా రావాలని ఆమెకికూడ వుందా? నిజమే అయినా ఆశ్చర్యపడనక్కరలేదు. కారణం, డబ్బు...డబ్బు. ఎంతటివారలైనా దానికి దాసోహం అనాల్సిందే! ఇంకా కాసేపట్లో కల్యాణి "మళ్ళీ తనది" కావోతోంది. నిజానికి బ్యాంక్‌కి వెళ్ళనక్కరలేదు. తనజేబులో ఎప్పుడూ కనీసం వెయ్యిరూపాయిలకి తక్కువుండదని పాపం రాజుకి తెలీదు. నమ్మేశాడు. పూర్ ఫెలో.

కారుని రాజు ఇంటికి కాస్తదూరంగా ఆపి దిగి హుందాగా నడుచుకుంటూ ఇంటిని సమీపించి మెల్లగా తలుపు తట్టాడు.

తలుపు తీసిన కల్యాణి వచ్చిన వ్యక్తిని చూసి ఆశ్చర్యపోయింది.

"నువ్వా ! అనిమాత్రం అనగల్గింది. "ఏం? ఆశ్చర్యంగా వుందా ?" అంటూనే చనువుగా లోనికెళ్లి ఒక కుర్చీలో కూలబడ్డాడు.

ఆమె అలాగే అసహ్యంగా, నిర్లక్ష్యంగా నిలబడిపోయింది. సీతాపతి రెండు క్షణాలు ఆమెవంక చూసి, జేబులోంచి పర్సుతీసి వందరూగితాలు చేత్తో పట్టుకుని "రాజు డబ్బుకావాలన్నాడు. సమయానికి నా దగ్గిర లేక పోయింది. ఇంటిలో నీ కిస్తానని చెప్పాను" సంజాయిషి ఇస్తున్నట్లుగా అన్నాడు.

అప్పటికి కల్యాణి ఏం మాట్లాడలేదు. తలొంచుకుని అలాగే నిల బడింది.

"కల్యాణీ నామీద ఇంకా కోపం తగ్గలేదా ?" మెత్తగా అన్నాడు

"నాకెందుకు కోపం ?" ఎదురు ప్రశ్నించింది.

"నిన్ను మోసంచేసినందుకు."

"బురదలో కాలెయ్యటం నా తప్పు. దానికి బురద ఏ విధంగా బాధ్యురాలు ?"

"కథలు రాస్తున్నావా ?" హేళనగా అన్నాడు.

"జీవితాన్ని చదువుతున్నాను. ఐనా ఆ డబ్బు ఇలా ఇచ్చివెళ్ళు" నిర్లక్ష్యంగా అంది

"ఇదిగో తీసుకో" అన్నాడు అయిదు కాగితాల్ని గాలిలో త్రిప్పుతూ, కల్యాణి ముందుకొచ్చి అందుకోబోయింది. అది అవకాశంగా తీసుకొని ఆమె చెయ్యిపట్టి మీదకి లాక్కున్నాడు.

ఇది వూహించని ఆమె బిత్తరపోయింది. కాని ఆమె వెంటనే తేరు కోవటం, అతడినించి విడిపించుకోవటం, అతడి చెంపఛెళ్ళు మనిపించటం ఒకే సారి జరిగిపోయాయి. ఈసారి బిత్తరపోవటం సీతాపతి వంతయింది

పిచ్చి పిచ్చివేషాలెయ్యక మర్యాదగా బయటికి నడు" ఆమె కళ్ళు కోపంతో నిప్పు కణికల్లా వున్నాయి.

సీతాపతి అహం దెబ్బతింది. అయినా అతడు పట్టువీడని విక్రమా దిత్యుడిలా, కల్యాణీ బాగా ఆలోచించుకో. కలిసొచ్చే అదృష్టాన్ని కాదనకు. నా మాట విన్నావంటే నీ భర్తకి ప్రమోషనిస్తా. నీకు ఏలోటూ రాకుండా చూసుకుంటాను. ఆనాడు చేసిన తప్పుని ఈ విధంగానైనా దిద్దుకునే అవ కాశం కల్గించు" అంటూ ముందుకురాబోయాడు

ఆమె కోపం తారస్థాయికి చేరిందని ఎగిరెగిరి పడుతున్న ఆమె వక్షోజాలే చెబుతున్నాయి.

"పిచ్చిపిచ్చి వాగుడు కట్టిపెట్టి బయటికి నడు. లేకపోతే అసలు రూపం బయటపెడతాను. జాగ్రత్త."

సీతాపతి ఖరీదైన నవ్వు నవ్వాడు

"కల్యాణీ, ఆ మాట అనాల్సింది నేను. మనిద్దరికీవున్న సంబంధం రాజుకి తెలిస్తే నీ బ్రతుకు ఏమౌతుందో ఆలోచించుకో."

కల్యాణి నీరసంగా, నిర్లక్ష్యంగా నవ్వి, నీ కా శ్రమ అక్కరలేదు. నేను మా వివాహం జరిగిన మొదటి రాత్రే అన్ని విషయాలు చెప్పేశాను అయినా నా భర్త పేరుకేకాదు, మానసికంగా, గుణగుణాల్లోగూడా రాజే! పిచ్చి వేషాలెయ్యక బయటికినడు. మళ్ళీ ఇటువంటి ప్రయత్నం చేశావంటే మర్యాద దక్కదు, జాగ్రత్త"

ఇంకో మాటకి వ్యవధివ్వకుండాలోపలి గదిలోకెళ్ళి మధ్యతలుపు గడియ పెట్టుకుంది.

సీతాపతి మొహం పాలిపోయింది. అతడి నమ్మకం వమ్ము, అతడి సొమ్ము నేలపాలయినాయి.

మెల్లిగా వంగి క్రిందపడ్డ అయిదు వందకాగితాల్ని తీసి జేబులో కుక్కాడు.

ఆస్తి, హోదా, అంతస్థు అన్నీ లభించినాక, పరాభవం, పరాజయం పొందటం, అందులో ఒక సామాన్యస్త్రీచేతిలో పొందటం మొదటిసారి.

అంటే డబ్బుకి దాసోహం కాని మనుషులు కూడా వుంటారా?

డబ్బుతో చెయ్యలేని పనులుగూడా వుంటాయా ?

డబ్బు సంపాదించి పెట్టలేని సుఖం కూడా వుంటుందా ?

మౌనంగా, ఏం చెయ్యాలో తెలీక అలా నిలబడ్డ సీతాపతి ముఖంలో తిరిగి ఎరుపురంగు పులుముకుంది.

"కాదు ఈ పరాభవం, పరాజయం వ్యక్తిగతమైంది. దీన్ని ధనానికి గాని, ఆ శక్తికిగాని ఆపాదించటం తప్పు తన ప్రయత్నంలో ఏదో లోపం వుండి అంతే' అలా తనకు తానే సమాధానపర్చుకుని, మెల్లిగా బయట కొచ్చి కారులో కూర్చుని స్టార్ట్ చేసాడు.

ఆలోచిస్తూ డ్రైవ్ చేస్తున్న సీతాపతి అప్రయత్నంగా ఇంటివైపు తిప్పాడు కారు మెల్లగా. నీరసంగా బంగళాముందు ఆగింది.

పోర్టికోలో అరుణ కారు అలా గేవుంది అంటే సినిమాకి వెళ్ళలేదన్న మాట. 'పిచ్చిది, తను లేందే ఎక్కడికిపోదు' అనుకుంటూ అరుణ గదిని దాటి తన గదివైపు వెళ్ళపోయాడు.

కాని ఉకస్మాత్తుగా, తన ఆస్తంతా పోయినట్లుగా ఠక్కున ఆగిపోయాడు.

అరుణ, గదిలో ఎవ్వరితోనో మెల్లిగా మాట్లాడుతున్నది.

"...... నీ మాటల్లో, చేతల్లో, చేతుల్లో ఏ మత్తు మహత్తు వున్నాయోగాని, నీ దగ్గర వున్నంతసేపు నాకు లోకమే గుర్తుండదు, కాలం ఇట్టే గడచి పోయినట్లుగా వుంటుంది. ఈ సుఖం, అనుభవం శాశ్వతమైతే ఎంత బాగుండు ననిపిస్తుంది" ఆమె మత్తుగా, ప్రేమగా మాట్లాడుతున్న ధోరణినిబట్టి లోపల ఆమె ఏ పరిస్థితిలో వుంటుందో బయట నిలబడ్డ సీతాపతికి ఇట్టే అర్థం అయిపోయింది. కాకపోతే అంతటి మహత్తు గల్గిన అవతల వ్యక్తి ఎవరో అర్థం కాలేదు.

కొంపతీసి రాజు కాదుగదా!

అంతలో గదిలోని అవతల వ్యక్తి మెల్లిగా అంటున్నాడు.

"అరుణా! ఇట్లా ఎన్నాళ్ళో సాగదు. ఏదోనాటికి నీ భర్తకి తెలుస్తుంది. అపుడు ఇద్దరికీ అవస్తలు తప్పవు. నాకు వుద్యోగం పోవటంఖాయం."

ఆ గొంతు సీతాపతికి పరిచయమైనదే. డ్రైవర్ జేమ్స్‌ది.

ఉన్నట్టుండి అరుణ పెద్దగా నవ్వటం మొదలెట్టింది.

ఎందుకో సీతాపతికి ఉర్థంకాలేదు.

జేమ్స్ ఆ భయం నీ కక్కర్లేదు అతడు నన్ను పెళ్ళి చేసుకోటానికి కారణం నా ఆస్థి అతను అనుభవిస్తున్న ప్రతి పైసా నాది. సీతాపతి చాలా తెలివిగలవాడు అతడు దాదాపు నీ లాంటి వుద్యోగే! నిన్ను వుద్యోగంలోంచి తీసే అధికారం అతడికి లేదు. భయపడక ఇలా రా..."

సీతాపతికి ఇంకా మాటలు వినబడటం లేదు. లోపలినుంచి గాజుల చప్పుడు, చిరుకేకలు తప్ప ఇంకేం వినబడటంలేదు.

లోపల వాళ్ల ఏ పరిస్థితిలో వున్నారో అతనికర్థం అయిపోయింది.

అతడు తలుపులు బ్రద్దలుకొట్టి లోనున్నవారిని సంభ్రమాశ్చర్యాలలో ముంచెత్తలేదు—

ఆవేశంగా వెళ్ళిపోయి డిప్లొమేట్ విస్కీని గుటగుటా త్రాగెయ్యలేదు—

సినిమాలో హీరోలా పాటపాడటానికి ఎండిపోయిన చెట్టుకోసం వెతుక్కోలేదు.

తాపీగా హాల్లోకొచ్చి, సోఫాలో కూర్చుని, పైపుని క్లీన్ చేసుకొని, వెలిగించి, హుందాగా, దర్జాగా నడుచుకుంటూ కారువైపు వెళ్ళాడు.

ఆ క్షణంలో సీతాపతి భార్య శీలం గూర్చిగాని, డ్రైవరు అవిధేయత గూర్చిగాని ఆలోచించటంలేదు.

తనని పరాభవం పాల్చేసిన కల్యాణిని, డబ్బు హోదా, పరపతి అన్నీ వుపయోగించి ఎలా లొంగదీసుకోవాలి అని మాత్రమే ఆలోచిస్తున్నాడు.

నొప్పించక...తానొవ్వక...తప్పించుకు తిరుగువాడు డిప్లొమేట్ సీతాపతిసుమతీ!

ఆ డిప్లొమేట్‌ని తీసుకుని ఇంపాలా కారు గొప్పగా, దర్జాగా ముందుకు పోయింది.

(స్వాతి మాసపత్రిక ఆగస్టు 1978)

అంతా మిథ్య

"జీవితంలో ఏవుంది?" అష్టావధాని గారి ప్రశ్న.

"జీవం" - అన్నాడు ఆశావాది.

"విచిత్రం" - అన్నాడు హాస్య రచయిత.

"తన్నులాట, గుద్దులాట" అన్నాడు- భార్యాపీడితుడు.

"సున్నా" - అన్నాడు వేదాంతి.

కథా నిలయం
1428
శ్రీకాకుళం